

Arrest

nr. 277 643 van 20 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 / 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 mei 2022 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 april 2022 wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)
INREISVERBOD
Aan de Heer
Naam : S. (..)

voornaam : I. (..)

geboortedatum : 27.08.1995

geboorteplaats : Gjilan

nationaliteit : Kosovo

Alias: S. I. (..)

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 19.04.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1960:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Betrokkene werd veroordeeld op 02.12.2021 door de Correctionele Rechtbank van Neufchâteau tot 40 maanden gevangenisstraf waarvan 32 maanden met (probatie) uitstel 3 jaar.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Deze vorm van criminaliteit heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat betrokkene een gedrag vertoont waardoor hij kan worden geacht ook in de toekomst de openbare orde te kunnen schaden.

Gezien het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene vulde de vragenlijst hoorrecht in op 17/03/2022. Hij verklaarde 1 maand in België te zijn. Hij verklaarde met de auto van Italië naar België te zijn gekomen met zijn verblijfskaart en paspoort. Hij zou een relatie hebben (reeds 3 jaar) met K. K. (..) NN xxxxxxxxxx - o.v. xxxxxxxx. Betrokkene zou samen met haar een kind hebben (K. A. (..) NN xxxxxxxxxx o.v. xxxxxxxx), doch in de geboorteakte staat enkel de naam van de moeder. K. K. (..) noch haar kind hebben recht op verblijf. Zij kreeg op 07.02.2022 een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20).

Betrokkene heeft geen poging ondernomen om zijn kind te erkennen. Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn vriendin en kind, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land waar hij verblijfsrecht geniet. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Zijn ouders (F. S. (..) moeder xxxxxxxx-in het bezit van een A-kaart geldig tot 17.01.2022 en A. S. (..)-xxxxxxx vader in het bezit van een bijlage 15 geldig tot 03.06.2022. Op 01.04.2022 werden er instructies gegeven om de A-kaart van betrokkene te verlengen tot 05.08.2023 en broer K. S. (..) xxxxxxxx- Attest Immatriculatie geldig tot 11.07.2022 en zijn vrouw wonen allemaal samen met zijn vriendin in St-Niklaas. Betrokkene heeft tijdens zijn gevangenschap bezoek gekregen van zijn vriendin, kind, ouders en broer. Betrokkene verklaarde dat al zijn familieleden in België wonen.

Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen u en één van deze verwanten aantoonen. Verder verklaarde betrokkene geen ziekte te hebben die hem zou belemmeren om te reizen. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan bijgevolg ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste (en enig) middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel :

Geput uit de schending van art. 8 EVRM, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids-, evenredigheidsbeginsel evenredigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel;

aangezien het vonnis dd. 02.12.21 van de Correctionele Rechtbank van NEUFCHATEAU niet opgenomen is in het administratief dossier op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen; aangezien om deze reden de broer van verzoeker, K. S. (...) xxxxxxxxxxxx, in volledig gelijkaardige situatie bij arrest van nr. 265.034 dd. 07.12.21 van de CCE (zie stuk 2) een nietigverklaring van zijn inreisverbod bekam : "...

Or, le dossier administratif ne comporte pas le jugement sur base duquel la partie défenderesse s'est fondée pour conclure que la partie requérante représente une menace pour l'ordre public. Le dossier administratif apparaît dès lors incomplet.

S'il est exact que la partie requérante ne conteste pas avoir été condamnée pour infraction à la législation sur les stupéfiants à une peine de quarante mois d'emprisonnement, cette seule considération ne permet pas d'asseoir le motif tenant à la menace pour l'ordre public. En effet, contrairement à ce que la partie défenderesse semble soutenir, le seule fait pour la partie requérante d'avoir été condamnée pour une telle infraction n'est pas de nature à établir, en soi, que < par son comportement >, elle < constitue un danger pour l'ordre public >, tel que retenu par la partie défenderesse en termes de motivation. ./..

Ensuite, les raisons qui ont amené le Tribunal à accorder un sursis partiel sont de nature à influencer sur l'appréciation par la partie défenderesse de la menace que pourrait représenter la partie requérante pour l'ordre public. Or, le Conseil est placé dans l'impossibilité d'exercer son contrôle à ce sujet, puisque jugement ne figure pas au dossier administratif. .. "

aangezien sowieso een inreisverbod van 10 jaar disproportioneel is nu de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker vrijwillig gevolg gaf en meewerkte aan de uitvoering van zijn strafrechtelijke veroordeling, waarbij de bestreden beslissing op geen enkele wijze aangeeft waarom de motieven in het vonnis van 02.12.21 van de Correctionele Rechtbank van NEUFCHATEAU om verzoeker een zeer uitgebreid probatie-uitstel te verlenen m.b.t. de hem opgelegde gevangenisstraf geen invloed kunnen hebben op de beoordeling of verzoeker al dan niet een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde; aangezien voorts bezwaarlijk kan voorgehouden worden - zoals de bestreden beslissing doet- dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op een vorm van afhankelijkheid t.a.v. zijn ouders én zijn Poolse partner en hun gemeenschappelijke dochter omdat 'geen stavingsstukken' zouden voorliggen; aangezien de bestreden beslissing immers niet betwist dat verzoeker inwoont bij zijn ouders én zijn Poolse partner en hun gemeenschappelijke dochter alsook zij hem in de gevangenis komen bezoeken; aangezien hieruit onbetwistbaar blijkt dat de bestreden beslissing niet op een correcte feitenvinding is gestoeld ;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook art. 8 EVRM én de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van voormelde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het bestreden inreisverbod geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze beslissing werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ter verantwoording waarom de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd, en dit voor een termijn van tien jaar.

Daarnaast blijkt uit de feitelijke motivering dat de verwerende partij de feitelijke elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken in overweging heeft genomen. De verwerende partij besluit: *“Gezien het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”*

Zoals duidelijk blijkt uit de omstandige motivering waarbij de feitelijke elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken in ogenschouw werden genomen, kan geenszins worden gesteld dat het *in casu* gaat om een standaardmotivering. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepaling waarop het inreisverbod steunt met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hetzelfde geldt voor het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel.

2.5. Waar verzoekende partij gevolgd kan worden dat het administratief dossier geen kopie bevat van het vonnis van de correctionele rechtbank van Neufchâteau van 2 december 2021, kan de Raad de vergelijking met hetgeen is vastgesteld in het dossier van haar broer, dat aanleiding heeft gegeven tot het vernietigingsarrest nr. 265 034 van 7 december 2021, niet volgen. Immers, zoals de verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen, bevat het *in casu* neergelegde administratief dossier inzake verzoekende partij wel een kopie van het vonnis van de correctionele rechtbank van Neufchâteau van 20 februari 2020 waaruit blijkt dat verzoekende partij op die datum bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel gedurende drie jaar voor een gedeelte van zes maanden gevangenisstraf, en dit voor de verkoop van cocaïne in het kader van een vereniging. In het administratief dossier bevindt zich tevens de opsluitingsfiche waaruit blijkt dat verzoekende partij daarna op 2 december 2021 veroordeeld werd voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel gedurende drie jaar voor een gedeelte van 32 maanden gevangenisstraf. Verzoekende partij betwist voorts niet dat het vonnis van 2 december 2021 het vonnis op verzet betreft. Uit het vonnis bij verstek van 20 februari 2020 blijkt dat verzoekende partij samen met haar broer (alsook anderen) gedurende een aanzienlijke periode (ongeveer twee jaar) deelnam aan de verkoop van cocaïne in het kader van een vereniging. De rechtbank stelde daarbij tevens vast dat verzoekende partij (en haar broer) een significantere rol hadden in de feiten dan de andere beklaagden en dat de feiten ontegensprekelijk *“très graves”* (eigen vertaling: zeer ernstig) zijn, gelet op de afhankelijkheid, gecreëerd bij de afnemers, de belangrijke illegale opbrengsten die de beklaagden hebben weten te genereren en gelet op de aanslag op de openbare veiligheid die dergelijke feiten met zich meebrengen. De rechtbank wees tevens op de omvang van de drugshandel. De rechtbank achtte het dan ook noodzakelijk een gevangenisstraf van 40 maanden op te leggen ten einde een adequate sanctie te voorzien. De rechtbank hield daarbij wel rekening met de afwezigheid van strafrechtelijke antecedenten in België zodat een gedeelte van zes maanden gevangenisstraf met uitstel gedurende drie jaar werd toegekend.

2.6. Verzoekende partij betwist op geen enkele wijze dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het vonnis bij verstek van 20 februari 2020 dezelfde feiten zijn die aanleiding hebben gegeven tot het vonnis op verzet van 2 december 2021. Bijgevolg blijkt uit het administratief dossier wel degelijk welke precieze feiten de verzoekende partij gepleegd heeft, alsook wat haar rol was in de gepleegde feiten. Verder kan ook niet betwist worden dat de veroordeling die op 2 december 2021 op verzet werd uitgesproken nog steeds zwaarwichtig te noemen is. Immers wordt verzoekende partij nog steeds veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden. Enkel het gedeelte toegekend met uitstel wordt gewijzigd van zes maanden naar tweeëndertig maanden. Dit louter gegeven *an sich* doet *in casu* evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat uit voorgaande blijkt dat de verzoekende partij zich gedurende een lange periode bezondigd heeft aan zeer zwaarwichtige feiten, met name de verkoop van harddrugs, meer specifiek cocaïne, en dit in het kader van een vereniging, daarbij geleid door de belangrijke illegale opbrengsten die dergelijke activiteit met zich meebrengt en zonder oog te hebben voor de afhankelijkheid die dergelijke praktijk bij de afnemers creëert en de maatschappelijke tol door de aanslag op de openbare veiligheid die dergelijke feiten met zich meebrengen.

2.7. Gelet op voorgaande vaststellingen is het geenszins onjuist, noch kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van de door de verzoekende partij gepleegde feiten om daaruit af te leiden dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verwerende partij heeft er daarbij ook op gewezen dat: *“Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen (..) een diffuse vorm van criminaliteit (zijn), met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Deze vorm van criminaliteit heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat betrokkene een gedrag vertoont waardoor hij kan worden geacht ook in de toekomst de openbare orde te kunnen schaden.”*

2.8. Verzoekende partij kan niet ontkennen dat zij zich gedurende lange periode bereid heeft getoond deel te nemen aan de illegale handel in verdovende middelen, waarbij het dan nog gaat om harddrugs.

Hierbij stipt de Raad aan dat de schadelijke maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten reeds herhaaldelijk werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*).

Ook het Europees Hof van Justitie heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, punt 67).

Gelet op het feit dat verzoekende partij gedurende geruime periode een belangrijke rol had in drugshandel waarbij het meer specifiek gaat om de handel in harddrugs en zij dienaangaande veroordeeld is tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel wat betreft 32 maanden gedurende drie jaar, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij, gelet op haar illegale verblijfssituatie, de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van de feiten door haar gedrag een zodanig ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde dat haar een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd.

2.9. Zoals duidelijk blijkt, heeft de verwerende partij zich in haar beoordeling geenszins beperkt tot een verwijzing naar de door de verzoekende partij opgelopen veroordeling, maar heeft zij geduid dat het gaat om inbreuken op de drugswetgeving die een zware impact hebben op de maatschappij en heeft zij vastgesteld dat de verzoekende partij zich heeft laten leiden door het winstgevend karakter van deze feiten wat, alles tezamen genomen, maakt dat zij, mede gelet op haar illegale verblijfssituatie, geacht wordt een ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen en bijgevolg een inreisverbod voor de

duur van tien jaar proportioneel is. De Raad herhaalt dat de overwegingen van de verwerende partij gedragen worden door hetgeen naar voren komt uit het administratief dossier, zoals reeds hoger vastgesteld. Verzoekende partij maakt voorts ook geenszins op concrete wijze aannemelijk dat, louter omdat het gedeelte van haar straf dat met uitstel werd uitgesproken op verzet van zes maanden naar tweeëndertig maanden is gegaan, maakt dat de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen inzake de zwaarwichtigheid van de gepleegde feiten, de maatschappelijke impact ervan en het risico op het opnieuw ernstig schending van de openbare orde dat daaruit naar voren komt, gelet op het gemakkelijke geldgewin en de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij. Zij maakt niet aannemelijk dat het opleggen van een inreisverbod voor de duurtijd van tien jaar op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van bepaalde pertinente gegevens is gebeurd. Haar betoog dat de bestreden beslissing disproportioneel is, kan, mede gelet op de bespreking lager, niet gevolgd worden.

2.10. Verzoekende partij houdt tenslotte een schending van artikel 8 van het EVRM voor. Zij wijst erop dat – aangezien zij inwoont bij haar ouders en Poolse partner en hun gemeenschappelijke dochter alsook zij haar in de gevangenis kwamen bezoeken – er wel degelijk sprake is van een vorm van afhankelijkheid.

2.10.1. Waar verzoekende partij betoogt een gezin te vormen met haar in België verblijvende ouders, kan de Raad de verwerende partij evenwel geheel volgen in haar motivering dat: *“Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur / Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Een dergelijke afhankelijkheid blijkt geenszins uit de stukken van het dossier. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen u en één van deze verwanten aantoot.”* Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er tussen haarzelf en haar ouders een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat. Een loutere samenwoning en het onderhouden van contacten tussen meerderjarige familieleden volstaat immers niet om van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te spreken. De relatie die de verzoekende partij met haar ouders onderhoudt, betreft slechts een normale affectieve relatie tussen volwassen verwanten maar dergelijke relatie valt niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2.10.2. Verder, wat betreft haar Poolse partner en diens kind, heeft de verzoekende partij als volgt geoordeeld: *“Hij zou een relatie hebben (reeds 3 jaar) met K. K. (..) NN xxxxxxxxxxxx - o.v. xxxxxxxx . Betrokkene zou samen met haar een kind hebben (K. A. (..) NN xxxxxxxxxxxx o.v. xxxxxxxx), doch in de geboortesteat staat enkel de naam van de moeder. K. K. (..) noch haar kind hebben recht op verblijf. Zij kreeg op 07.02.2022 een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20).*

Betrokkene heeft geen poging ondernomen om zijn kind te erkennen. Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn vriendin en kind, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land waar hij verblijfsrecht geniet. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.”

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat niet blijkt dat verzoekende partij de vader is van het kind van haar partner. In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit de stukken van het dossier of uit de stukken, gevoegd aan het verzoekschrift, blijkt dat de verzoekende partij een bloed- of aanverwantschapsband heeft met het kind. De vraag is of de verzoekende partij kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van het kind rekening diende te worden gehouden. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een zorgdragende volwassene voor het kind is zodat ook niet blijkt dat er een beschermenswaardige gezinsrelatie bestaat tussen haarzelf en het kind in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verder, waar de verwerende partij in de bestreden beslissing de relatie tussen verzoekende partij en haar partner niet betwist en, zelfs indien moet aangenomen worden dat verzoekende partij ook een beschermenswaardige gezinsrelatie met het kind onderhoudt, dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij niet betwist dat haar partner en kind illegaal in België verblijven en zij ook het grondgebied moeten verlaten. Er is aldus – zoals de verwerende partij terecht stelt – geen sprake van een verbreking van de familiale banden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij en haar gezin kunnen hun gezinsleven verder zetten in een derde land waar zij verblijfsrecht genieten. In tegenstelling tot wat verzoekende partij aldus voorhoudt, verhindert het bestreden inreisverbod haar geenszins haar gezinsleven verder te zetten, weze het dan elders dan in België.

2.11. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.12. Voor zover de verzoekende partij tenslotte nog betoogt dat het opgelegde inreisverbod haar verhindert haar probatievoorwaarden na te leven, wijst de Raad erop dat beslissingen inzake verblijf het prerogatief zijn van de verwerende partij. Verzoekende partij kan zich bezwaarlijk beroepen op het feit dat zij veroordeeld werd voor zwaarwichtige criminele feiten om daaruit een verder verblijf op het grondgebied af te dwingen of te voorkomen dat haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Zoals voorts duidelijk blijkt, gaat het thans bestreden inreisverbod gepaard met het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 april 2022. Verzoekende partij werd ook effectief verwijderd naar Italië op 29 april 2022 en er blijkt ook niet dat het Justitiewezen zich verzet heeft tegen de verwijdering van verzoekende partij. Immers blijkt dat in het administratief dossier een stuk zit van de FOD Justitie waarin aan de dienst vreemdelingenzaken wordt meegedeeld: *“Een voorlopige invrijheidstelling zal toegekend worden aan betrokkene op: 13/05/2022. (...) Verwijdering of overname door DVZ is mogelijk vanaf heden tot 23/05/2022. (vanaf 4 maanden voorafgaand aan toelatbaarheidsdatum VLV tot 10 dagen na deze datum”*

Dit stemt overeen met artikel 25/3, §1, van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, dat stelt: *“§ 1. De voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied is een wijze van uitvoering van de vrijheidsstraf waardoor de veroordeelde, van wie op grond van een advies van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk, zijn straf ondergaat buiten de gevangenis in een ander land dan België, mits naleving van de voorwaarden die hem gedurende een bepaalde proeftijd worden opgelegd.”*

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat het gegeven dat verzoekende partij probatievoorwaarden opgelegd kreeg geen afbreuk doet aan de autonome bevoegdheid van de verwerende partij om verblijfsrechtelijke beslissingen te nemen en daarenboven ook niet blijkt en verzoekende partij ook niet aantoont dat Justitie zich verzet heeft tegen het gegeven dat verzoekende partij het Belgische grondgebied moet verlaten en haar gedurende tien jaar de toegang tot het grondgebied wordt verboden.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER